

N:o 23.

Af herr **C. J. Hammarström**, om tillägg till 25 § i förordningen
angående fattigvården den 9 juni 1871.

Gällande förordning angående fattigvården den 9 juni 1871 innehåller uti 25 § följande stadgande: "Har någon för sig, hustru eller minderårigt barn kommit i behof af fattigvård enligt 1 § innan ett år förflutit, sedan han, till följd af inflyttning, blifvit eller bort blifva mantalsskrifven inom visst fattigvårdssamhälle, eller har den, som med afseende å tilltänkt inflyttning mantalsskrifvits inom visst fattigvårdssamhälle, dit ej inflyttat; anses han icke hafva hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, inom hvilket han sålunda blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, utan behåller han den hemortsrätt, han näst derförut egde. Detsamma gäller, der någon, som till följd af inflyttning blifvit eller bort blifva inom visst fattigvårdssamhälle mantalsskrifven, under loppet af ett år näst derförut eller näst derefter för sig, hustru eller minderårigt barn af annat fattigvårdssamhälle åtnjutit fattigvård."

Detta stadgande, att den dagen, då mantalsskrifningen för rättas, skall läggas till grund för förvärfvande af hemortsrätt, har medfört såväl för fattigvårdsstyrelserna som för de myndigheter, hvilka skola döma i fattigvårdsmål, så mycket besvär och en sådan mängd rättegångar kommunerna emellan, att det synes vara på

Bih. till Riksd. Prot. 1894. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 6 Häft. (N:is 23-24).

tiden, att paragrafen erhöle en sådan förändrad lydelse, att de tvister, som uppkomma till följd af denna bestämmelse, snarligen undanröjdes.

Kongl. förordningen den 20 juli 1861 stadgar, att mantals- och skattskrifningarna skola inom hela riket och särskildt för hvarje stad eller socken årligen förrättas samt taga sin början i medlet af november och vara afslutade före utgången af december månad. Deraf blir en följd, att mantalsskrifningen kommer att ske på olika tider, så att i den ena kommunen mantalsskrifningen inträffar i medlet af november och i en annan i slutet af december. Derigenom inträder också hemortsrätten på olika tider i de särskilda kommunerna, och om inflyttad person kommer i behof af fattigunderstöd, och rättegång uppkommer emellan ett par kommuner, rörer den sig i de flesta fall omkring tiden för den behöfvande personens mantalsskrifning i den kommun, der han har hemortsrätt, och för den styrelse, som lemnat understödet, är det mången gång förenadt med rätt stor svårighet att derom erhålla kännedom.

Om därför uti ofvannämnda paragraf af fattigvårdsförordningen en sådan bestämmelse finge inflyta, att en person, som inflyttat till ett annat samhälle och der blifvit eller bort blifva mantalsskrifven för det kommande året, icke finge hemortsrätt i den kommun, dit han inflyttat, förr än med det följande kalenderårets utgång, d. v. s. att hemortsrätten icke grundade sig på *mantalsskrifningsdagen*, utan att den inflyttade måste hafva under hela det följande kalenderåret, för hvilket han blifvit mantalsskrifven, tillhört den kommun, till hvilken han inflyttat, innan hemortsrätt der kunde förvärfvas, så blefve derigenom en bestämd norm fastslagen för hela riket, och mycken osäkerhet i fattigvårdsförordningens tillämpning skulle derigenom undanrödjäs.

Vid tillämpningen af fattigvårdsförordningen, sådan den nu lyder, hafva också Konungens befallningshafvande i länen tolkat ifrågavarande paragraf olika. Så har förekommit, att Konungens befallningshafvande i ett län ansett, att en person, som inflyttat till en kommun och der blifvit vid slutet af ett år i mantal uppförd, icke blifvit för någon del af det året i den kommunen mantals- och skattskrifven, och för den skull ansett, att, då sådan person kommit i behof af fattigunderstöd, han först med nästföljande kalenderårs utgång haft hemortsrätt i den kommun, dit han inflyttat, hvaremot Konungens befallningshafvande i andra län ansett, att

hemortsrätt förvärfvats, så snart en person ett år efter *mantalskrifningsdagen* tillhört samhället. En sådan osäkerhet i lagtillämpningen vållar emellertid obehag och skulle till väsentlig del undanrödjas, om det förslag, jag härmed tager mig friheten framställa, vunne afseende. Utan att inlåta mig på den rent juridiska sidan af frågan tillåter jag mig uttala den förhoppningen, att, derest lagutskottet finner den af mig föreslagna förändringen i formelt hänseende olämplig, utskottet behagade vidtaga den förändring, som anses nödig för att det af mig föreslagna syftemålet måtte vinnas.

På grund af hvad jag sålunda anfört, tillåter jag mig föreslå, att 25 § fattigvårdsförordningen måtte på det sättet förändras, att i slutet af paragrafen, såsom den nu lyder, ett nytt moment af följande innehåll tillägges:

och skall tiden, för hvilken mantalskrifningen afses, alltid räknas från och med påföljande kalenderårs början till och med dess slut, oberoende af dagen, då förrättningen egde rum.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 januari 1894.

C. J. Hammarström.